

Sept. 1691, dien weesmeesters van haar ontvingen en die aldus luidde :

„Achtbaren Heeren Weesmeesters.

„Alsoo ick Teer hooren bent gecomen, dat de Heeren
 „weesmeesters nevens de voogden haar onder de
 „narmen nemen en haar willen begeeven om tegeens
 „mijn te willen Pleytte, 't welck ick daartoe neit en
 „verstaet, alsoo ick aen de Jongman Willem Swanen-
 „burgh mijn heeft verbonden, waer bij ick nochmael
 „blijft Presteeren en hem belooft heeft te trouwen.
 „Terwijl dat dit is mijn uytterste wyl, waerby ick
 „meent te Leeuven en te sterven, soo versoecken, dat
 „de heeren weesmeesters haar daer in als geen party
 „en wil voegen en maar alleen de geboden te laeten
 „gaan om dit huwelijck te voltrecken en waarop mijn
 „sal verlaten en blijven

Agata den Danser”.

Voor het stellen van dezen brief had de schrijfster geen hulp noodig gehad, doch voogden en weesmeesters bleven helaas totaal doof voor deze hartstochtelijke ontboezemingen en zagen in dit epistel slechts een bewijs te meer van een voor slechte neigingen en inblazingen toegankelijk gemoed. Zij dachten er dus in de verste verte niet aan toestemming tot dit huwelijck te geven en de geboden te laten gaan.

Willem Swanenburgh van zijn kant deed al het mogelijke om Agatha voor zich te behouden. Een langdurig proces, eerst voor schepenen te Rotterdam, daarna voor het Hof van Holland en ten slotte voor den Hoogen Raad, volgde, waarin de voogden van Agatha den Danser zich te verantwoorden hadden, wegens het beletten van het gestand doen van trouwbeloften, tegenover Meynsge Cornelis, die in deze zaak voor haar minderjarigen zoon optrad. Den 8sten Januari 1692 is Agatha's gemoedstemming nog niet veranderd blijkens het door haar gemaakte testament voor